

Marta Povo

FRAGMENTS EXISTENCIALS

LLAVORS DE LLUM

Quan em llegeixo a mi mateixa, veig que estic escrivint un tipus de *biografia d'intimitat*, una espècie d'autobiografia creativa escrita amb una visió aèria i, a la vegada, narrada en base a temes monogràfics d'un carisma més reflexiu i filosòfic. Hi ha poques dades anecdòtiques o escenes concretes en aquesta autobiografia, doncs 70 anys donarien per escriure més de mil vivències i detalls de la meua vida. El que més em mou a realitzar aquesta introspecció existencial són les 'recerques espirituals' que hi ha o havia al darrera de cada vivència; però després de 5 textos escrits, me n'adono que en el fons estic realitzant un treball d'autosanació i d'ordenació interna.

Tal vegada aquestes narracions o reflexions poden guiar a qui els hi ressoni per dins, i tal vegada puguin endreçar una mica el seu interior també. O potser no interessi en absolut una biografia aliena, perquè un ja en té prou amb la pròpia, però això no em frenarà a seguir veien la meua vida a vista d'ocell i escriure, reflexionar, reconèixer o descobrir el tipus d'ànima que soc, o intentar veure què és el que realment m'ha anat transmutant durant aquesta vida en 3D. Una d'aquestes cerques espirituals que m'han portat a experimentar tantes i tantes coses en aquesta vida és precisament la Llum.

Sempre he volgut *descobrir la Llum*. Entendre-la, sentir-la, deixar-me impregnar per ella... He arribat a sentir infinitat de vegades que la Llum és com una germana, una col·lega entranyable, una força enganxada a mi que necessito conèixer per caminar al mateix pas que ella, sense fer-nos la traveta. Haig de descobrir realment a què ens referim quan els místics utilitzem la paraula *Llum*, doncs en el camp espiritual no és tan fàcil d'explicar ni entendre la Llum com sí que ho és en el camp de la física. El que si sé, i ho recordo sovint, és que quan era petita o adolescent i tenia un problema, la meua mare sempre em deia: *Demana Llum, demana als germans que et donin Llum per superar aquesta situació. Resa i demana Llum fins que es dilueixi això obscur que et preocupa. Tingues fe en la Llum, ella sempre t'ajudarà...*

La veritat és que jo sempre he confiat en ella. La Llum m'ha guiat per camins a vegades molt abruptes, però finalment sempre he arribat a bon port. Ara veig, no pas abans, que tot tenia un sentit, un propòsit, una direcció, un aprenentatge. De fet... veig que NO hem de fer res. Tot es fa. Les coses succeeixen soles. Crec que l'ego es quedaria 'a l'atur' si féssim cas de la veu interior, si observéssim o escoltéssim a aquesta Llum que ens guia. Tot succeeix més enllà de l'ego, més enllà dels nostres conceptes i susceptibilitats, succeeix per si mateix, com un fil d'or enllaçat i infinit que salta d'esglaó en esglaó, que creix de forma fractal i mai acaba d'avançar i explorar les seves múltiples formes de creació. Això que succeeix per si sol no té res a veure amb el nostre petit jo, sinó amb la Llum o guspira divina que mou la nostra ànima...

Això sembla ser una gran clau de comprensió espiritual: deixar d'escoltar al petit personatge de l'ego, que tan sols és un vehicle de interacció social, donar un pas enrere, rendir-se... i aprendre a connectar amb el Ser. Per connectar amb el teu Ser de Llum, amb la teua ànima o esperit, l'ego ha de saber fer un pas enrere o un pas al costat; o sigui: apartar-se... per fer lloc a la nostra veritable Presència, que és la nostra *essència present*. L'ego ha d'aprendre a deixar de ser el centre, a entregar-se davant la Vida, perquè la nostra personalitat temporal tendeix sempre a la reactivitat i a la intel·lectualització.

Reacciona mitjançant les seves emocions o mitjançant creences, però la nostra ànima realment ni s'emociona ni creu en res, simplement ÉS. L'ànima només vibra, estima, sent, sap...

La vanitat de l'ego ens convens que som 'algú' i que hem vingut a fer alguna cosa. Però és l'ànima la que té una veritable Direcció existencial i un procés expansiu. O simplement potser que sigui el nostre Ser el que va corregint el seu procés i la seva direcció (segons la seva evolució o expansió...) mitjançant precisament de l'ego. Aquest pack d'ànima-ego-cos crec que és el que no acabem d'entendre bé. L'ego, l'ànima i el cos han de ser amics, no enemics. Al llarg de la meua vida, aquesta divisió entre el Jo i jo, entre el meu impuls anímic i els meus impulsos psicoemocionals, és el que més em feia patir i el que més em psicotitzava. Al cap i a la fi, una *psicosis* és una divisió, una contradicció. La unificació ego-ànima, unir les parts d'aquest pack, és pura Coherència, coherència energètica, és salut i pau, és com un estat de *completitud* que pot també anomenar-se LLUM. A això em refereixo... a què, amb el temps i durant el meu llarg camí, crec que he anat trobant certa llum i lucidesa, una coherència entre el jo i Jo. Com a mínim ara la puc sentir i abans no.

Gairebé sempre inconscientment, he anat conquistant aquesta Llum vital; és com si hagués anat transmutant l'obscuritat de la meua inconsciència conforme s'anava desenvolupant la sensibilitat en mi, vivència rere vivència. I llavors la inconsciència (obscuritat) es convertia en consciència (llum). A mesura que he anat entenent a fons els mecanismes del Karma, aquesta llei immutable universal de *causa-efecte*, i mentre he anat practicant aquesta dinàmica de 'no crear ombra mai' de pensament, paraula i obra, la llum ha entrat a dolls per les finestres del meu ser i ha il·luminat molt millor el meu caminar per la vida. Aquesta practica que vaig aprendre dels lamas m'ha donat grans resultats amb el temps i crec que la meua inconsciència ara és menor. El cert és que no som espectadors de la vida sinó jugadors. Juguem, com millor podem i sabem, i hem de improvisar i arriscar-nos sovint, però hem de tenir sempre present que la raresa d'aquest joc de la vida és que ve *sense manual de instruccions*. Així que ets lliure d'escollir cada jugada...

En definitiva, seguir el itinerari d'aquesta llum que he trobat en el camí, és el que m'ha facilitat desprogramar les meves obscuritats. La física avançada ja ha demostrat clarament que *la realitat és creada per l'observador*. Segons la teua mirada, el teu focus, així seran els resultats. Una llavor de poma mai donarà un arbre de llimones. Si t'enfoques en el dens, pesat o obscur, no esperis obtenir la llum. Si jugues al mateix joc que aquesta *matrix* del sistema i t'enfoques en ell, fins i tot si només el critiques (que significa que l'observes i tu et creus millor...) no esperis fer res de nou per sortir del sistema, ni podràs crear una realitat més justa, lluminosa i amorosa. El que tu observes, on tu posis la mirada, aquesta mateixa vibració arribarà a tu com un bumerang. Enfocar-se en la llum, solament en el que és lluminós, és precisament el que ens pot aportar més i més claredat. I aquesta llum en tu, contagiarà al mon. Això em fa pensar en 'els guerrers de la llum' i en els meus herois...

És cert que molts diuen que soc una guerrera de llum. En part estic d'acord i així ho he sentit en algunes etapes. El que és important d'aquest clàssic terme (malgrat que entenc millor el terme *lluïta* com a sinònim de conquesta o superació, que no pas el terme *guerra*) és que es refereix a un *buscador de la llum*. Un guerrer de llum és com un samurai, no un guerrer troglodita o agressiu, sinó algú sensible que aconsegueix fer diana en el que vol, sense fer mal a ningú, ni malmetre la seva pròpia energia, sense ferir, només estimant, volent, proposant, pactant i conquerint.

Així molts d'aquests lluitadors en el món són gent que tenen un gran *compromís amb la llum* i l'espiritualitat, amb l'amor, la pau, la justícia i l'harmonia. Tanmateix, si ho observem bé, veurem que la majoria de guerrers de la llum són *dissidents*. Són creadors de noves realitats, són dissidents respecte al que està pre-establert, a les normes, al sistema oficial; són pioners i lluiten per aportar, no només més llum a la Terra, sinó una *nova llum*. I aquesta nova llum la contagien amb la seva presència, amb el seu discurs, amb la mirada i, sobretot amb les seves decisions i els seus actes.

Jo sempre he admirat aquests dissidents espirituals, aquells pioners en qüestions de llum i d'evolució. Són molts els herois que admiro com a éssers compromesos amb la llum i l'amor. Si en menciono pocs és per a no cansar, però posem com exemple a només alguns dissidents, com Jesús de Natzaret, que va trastocar per complet els ciments de la humanitat amb la seva filosofia sobre l'amor. Però des de sempre he admirat també a Santa Teresa de Calcuta i a Gandhi i, sense tenir en compte ni l'època ni el context, també puc anomenar a Ken Wilber, a Nassim Haremein, al Doctor Hamer, a Kandinsky, a David Hawkins, a Emma Kuntz, a Robert Martinez, a Daniel Lamera i a molts altres éssers pioners de noves formes de llum i evolució. Tots aquests dissidents i molts més, entre ells jo, no van pas en contra de res sinó a favor de la Llum. Només estem **plantant noves llavors de llum...**

Sembla ser que només avancem des de la dissidència, des de l'atreviment, des de la fe en que hi ha alguna cosa més que matèria en aquest mon. Si no trenquem motlles, ens estanquem. O entrem en un bucle inacabable que ens porta a la regressió. Segur que requereix valentia enfrontar-se a un sistema estereotipat, però aquesta valentia depèn del teu compromís íntim amb la llum i la visió espiritual de la vida. Això és el que vaig sentir a l'acceptar el mètode Geocrom que vaig canalitzar per complert en un dictat de 3 mesos seguits en 1994. No va ser fàcil la decisió. Tenia la clara i legítima llibertat de dir NO... *No aportaré això tan estrany de curar-se amb geometria i amb les freqüències cromàtiques de la llum. No vull enfrontar-me al sistema mèdic oficial. No faré el ridícul ni perdré amics per aportar una visió tan revolucionària en el camp de la salut i la psicologia. És més còmode seguir sent acupuntora i massatgista i tal vegada gaudir de l'art fotogràfic. No vull ser pionera de res, només mare, àvia i una terapeuta més.*

De totes maneres, em vaig comprometre. Ho vaig fer... Vaig seguir la meua veu, vaig acceptar el repte, i vaig encaixar les conseqüències. Em vaig ratificar en la llum que ja sentia dins meu des de que vaig néixer. Una llum que no sempre m'ha il·luminat, doncs les meves ombres existeixen com a qualsevol ànima que viu en un cos i un entorn dens. Però la meua certesa i la meua fe en la Llum de la Vida em va fer investigar i constatar els efectes dels 7 arquetips Geocrom que em foren inspirats per a alguna cosa. La meua constància i tenacitat em va portar a comprendre més i més aquests nous codis i porcions de llum.

Després de quasi 30 anys, sento com si fora el primer dia del seu descobriment i segueixo ampliant aquest tipus de sanació tan especial que tant ens ajuda a evolucionar. Dono gràcies al meu ésser complert, ego, ànima, cos i energia, per haver-me compromès un cop més amb la Llum i així poder aportar al món algunes llavors més, ni que sigui a la minoria creixent de gent que sintonitza amb aquesta nova visió.

© Marta Povo Audenis
text biogràfic de 18 de febrer de 2023